

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 552/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 95/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2012 doručená sťažnosť Ing. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 95/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že podal trestné oznámenie vo veci ublíženia na zdraví, ktorého sa mala dopustiť iná osoba (M. P.) tým, že sťažovateľa napadla, a to tak, že ho „udrela lešenárskou trubkou do hlavy – do oblasti tváre“.

Vec bola právoplatne postúpená uznesením vyšetrovateľa z 26. októbra 2011 Obvodnému úradu v B. na prerokovanie priestupku. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry B. sp. zn. 1 Pv 460/11 z 23. novembra 2011 zamietnutá ako nedôvodná.

Následne sťažovateľ podal na generálnej prokuratúre návrh na zrušenie rozhodnutia v prípravnom konaní (neuviedol dátum podania), ktorá vyhodnotila jeho podanie ako podnet a odstúpila ho na vybavenie Krajskej prokuratúry v B., ktorá podaním sp. zn. 1 KPt 1225/2012 z 23. marca 2012 sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet nie je dôvodný.

Sťažovateľ napokon podal 24. júla 2012 na generálnej prokuratúre podnet, ktorá mu podaním sp. zn. IV/4 Gpt 95/12 zo 6. septembra 2012 oznámila, že jeho podnet nie je dôvodný.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu bol svojvoľný a nepreskúmateľný, pretože tá sa nevysporiadala so žiadnymi jeho námietkami, ktoré uviedol vo svojom podnete, a to:

„- že páchatel' skutku mal úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, nakoľko použil na útok voči osobe sťažovateľa lešenársku trubku, jeho útok bol zámerne vedený na hlavu ako životne dôležitý orgán a taktiež, že intenzita útoku bola zmiernená bez pričinenia páchatel'a

- že páchatel' skutku sa vyjadril na adresu sťažovateľa že... radšej bude v base ale sťažovateľ bude pod drnom

- že páchatel' sťažovateľa napadol už v minulosti s roxorovou tyčou“.

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že postupom generálnej prokuratúry bolo porušené jeho označené základné právo podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, pričom žiada, aby ústavný súd vec vrátil generálnej prokuratúre na ďalšie konanie. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva

alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo nesprávnym a nezákonným úradným postupom generálnej prokuratúry, ktorá neodpovedala na jeho námietky uvedené v podnete, čím jej postup považuje za svojvoľný a nepreskúmateľný.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou toho práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa jeho podnetom v napadnutom konaní náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania riadne sťažovateľa aj vyrozumela, o čom svedčí predloženie namietaného oznámenia generálnej prokuratúry samotným sťažovateľom pre potreby ústavného súdu. Skutočnosť, že generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila

od očakávaní a predstáv sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Cieľom uplatňovania právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju judikatúru, v rámci ktorej už uviedol, že „Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd.“ (obdobne napr. II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06, III. ÚS 491/2011).

Z uvedeného vyplýva, že nikto nemá právny nárok (ani ústavnoprávny nárok) na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľa na vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti proti inej osobe) bolo vyhovené. Sťažovateľ ako podávateľ trestného oznámenia má iba zákonné právo domáhať sa toho, aby sa s jeho podaniami orgány prokuratúry (generálna prokuratúra) riadne zaoberali. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (mutatis mutandis II. ÚS 88/99, III. ÚS 272/09). Ústavný súd tiež v tejto

súvislosti poznamenáva, že naša ústava negarantuje nikomu „právo na trestné stíhanie iného“.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatuje, že generálna prokuratúra vybavila podnet sťažovateľa z 24. júla 2012 oznámením zo 6. septembra 2012 vydaným pod sp. zn. IV/4 GPt 95/12 zákonným spôsobom (v súlade so zákonom o prokuratúre), keď nezistiac dôvody na naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona na trestné stíhanie M. P. upovedomila sťažovateľa o svojich záveroch z prešetrenia veci. Pritom sa oprela aj o znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctva, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ pri útoku utrpel zranenie s dobou liečenia približne 6 - 7 dní, a z vyšetrovacieho spisu tiež vyplýva, že sťažovateľ si neustále neadekvátnym spôsobom s osobou, ktorá ho napadla, riešia svoje susedské vzťahy. Okrem toho generálna prokuratúra priamo citovala aj judikatúru ústavného súdu, a to, že *„právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia“* nie je súčasťou *„základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“*; s uvedeným sa ústavný súd stotožňuje, a preto považuje oznámenie generálnej prokuratúry za zákonné a dostatočne odôvodnené, i keď mu generálna prokuratúra nedala odpoveď na jeho námietky uvedené v podnete, je toho názoru, že napadnutým postupom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto jeho sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (obdobne napr. III. ÚS 405/2008, III. ÚS 310/2010, II. ÚS 224/2011, III. ÚS 491/2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012